

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΧΑΙΟΣ 618

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Εν Αθήναις, 10 Μαΐου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εν Αθήναις	φρ. 8.—
Γαῖς ἐπαρχίαις	8.50
Εν τῷ ἑξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—
Εν Ρωσίᾳ	ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀλεξάνδρου Δοῦμα, υἱοῦ: ΑΝΕΥ ΚΑΡΔΙΑΣ.—Γεωργίου Προδῆλ: ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων.—Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτς: ΙΣΠΑΝΙΑ.—Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΡΑΜΣΗ. Αἰγυπτιακὸν εἰδύλλιον.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΕΥ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἐξ λεύγας μακρὰν τῶν Παρισίων, ἐπὶ τῆς οδοῦ Βορρᾶ, ὑπάρχει ἑπαυλὶς ἐξαισία, οἰκοδομηθεῖσα ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΓ', με πυργίσκους εἰς τὰς γωνίας καὶ με στέγην ἐν σχήματι κώνου. Ἡ ἑπαυλὶς αὕτη, ἣτις ἦτο κατ' ἀρχὰς μοναστήριον, κατεσκευάσθη οὕτω πῶς ὑπὸ τινῶν μοναχικῶν κοινοτήτων, ὥστε ὁ πρῶτος αὐτῆς ἀγοραστὴς δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ τὴν μεταβάλῃ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς τερπνοτέρας διαμονάς.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου, πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν, πολλὰ πρόσωπα εἶχον συναθροισθῇ ἐν μιᾷ τῶν αἰθουσῶν τῆς ἐπαύλειος ταύτης· κυρία τεσσαράκοντά περίπου ἐτῶν, χήρα, ἀλλ' ἀρετὰ φιλοσοφικῶς ὑπομένουσα τὴν χηρείαν, χάρις εἰς μεγάλην περιουσίαν καὶ εἰς πολυαριθμούς φίλους, ὑπάρξασα ὥραία, οὕσα ἀκόμη τοιαύτη, μαρκεησία πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ οἰκοδόμοινα. Παραπλεύρως αὐτῆς ἐκάθητο νεαρὰ γυνή, ἡ βαρωνὶς Δάνζ.

Ἐὰν ἀγαπᾷτε τὰς μελαγχροινάς, φαντάσθητε τὸ ἀρέσκον τοῦτο χρῶμα εἰς τὴν ὥραιάν μας βαρωνίδα, ἐὰν προτιμᾷτε τὰς ξανθὰς, θὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἡ βαρωνὶς ἦτο ξανθή. Ὡς βλέπετε, εἶμαι συνδιαλλακτικὸς καὶ τοῦτο, διότι ἀγνοῶ ἂν τῶντι ἦτο μελαγχροινὴ ἢ ξανθή. Τέλος, ὀλίγον μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ἀκρίβεια αὕτη, διότι ἡ χάρις δύναται νὰ ᾔνε ξανθὴ ἢ μελαγχροινὴ, τὸ θέλητρον ξανθὸν ἢ μελαγχροινόν, ἡ δὲ βαρωνὶς ἦτο ἡ ἐνσάρκωσις ἀμφοτέρων.

Ποῦ εἶνε ὁ σύζυγός της; Ποῦ εἶνε ὁ ἐραστής της; θὰ μοὶ εἴπητε, διότι ἡμεῖς, μικροὶ ἱστοριογράφοι τῆς καρδίας, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι, εὐθὺς ὡς θέσωμεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς νεαράν καὶ ὥραιάν γυναῖκα, νὰ εἴπωμεν ἀμέσως ὅτι ἀγαπᾷ, ποῖον ἀγαπᾷ, πῶς, δικαί, καὶ νὰ τὴν εἰσαγάγωμεν εἰς τὰς διαφόρους περιπετείας τοῦ ἔρωτος, μέχρις οὗ τὴν ἀφήσωμεν εὐτυχῇ ἢ νεκράν ἐν τῇ τελευταίᾳ γραμμῇ τοῦ βιβλίου μας.

Ἐ, λοιπόν! δυσαρστηθῆτε. Ἡ βαρωνὶς δὲν ἔχει οὔτε σύζυγον, οὔτε ἐραστήν καὶ θὰ προσθέσω, ὅτι δὲν αἰσθάνεται πλέον ἐπιθυμίαν διὰ τὸν ἑνα ἢ διὰ τὸν ἄλλον. Ἐν τούτοις δὲν

ἐγγυᾶται περὶ τοῦ μέλλοντος, εἶνε χήρα καθὼς ἡ μαρκεησία.

Ὑπάρχουσιν ἀκόμη τρία ἄλλα πρόσωπα ἐν τῇ αἰθούσῃ· εἰς ἱατρὸς τριάκοντα πέντε σχεδὸν ἐτῶν, ὀνομαζόμενος Κλαύδιος, γηραιὸς στρατηγὸς ὀνόματι Σαινθρὲν καὶ πλούσιος τραπεζίτης, ὅστις ὀνομάζετο Καριλλάκ.

— Κύριοι, ὁ καιρὸς εἶνε ἐξαισιος, ἔλεγεν ἡ μαρκεησία, θὰ κάμετε ὥραϊον κυνήγιον αὔριον.

— Ποῖον περιμένετε ἀκόμη; ἠρώτησεν ὁ κ. Κλαύδιος.

— Τὸν κ. Μοντιδύ.

— Χαρίεις νέος, εἶπεν ὁ στρατηγός.

— Καὶ ὅστις ἔπρεπε νὰ εἶνε ἐδῶ πρὸ μιᾶς ὥρας, προσέθηκεν ἡ κ. Δάνζ, διότι ἐντὸς ὀλίγου θὰ κτυπήσουν πέντε ὥραι.

— Περίεργον, πάντοτε ἔρχεται ἑνωρίς. Ἀρκεῖ νὰ μὴ τῷ συνέβῃ τίποτε.

— Ἐρχεται ἑφιππος ἢ πεζός;

— Πάντοτε ἑφιππος.

— Δὲν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος, ἡ ὁδὸς εἶνε ὀμαλή.

— Καὶ ἐκτὸς τούτου, ἱππεύει ἀρετὰ καλᾶ.

— Θὰ τῷ εἴτuche κανὲν ἐμπόδιον.

— Θέλετε νὰ περιπατήσωμεν μέχρις οὗτου ἔλθῃ;

— Εὐχαρίστως.

— Ἰωσήφ, εἶπεν ἡ μαρκεησία, εἰς ἕνα ὑπηρέτην, ἐὰν ἔλθῃ ὁ κ. Μοντιδύ, νὰ τῷ εἴπῃς, ὅτι εἴμεθα πλησίον τοῦ φασιανοτροφείου.

Ἀπεμακρύνθησαν, χωρισθέντες εἰς δύο κύκλους, ὅτε δὲ εἰς τὰς ἑξ καὶ ἡμίσειαν ἐπανῆλθον, ὁ κ. Μοντιδύ δὲν εἶχεν ἀκόμη φανῇ.

Ἦρχισαν νὰ ἀνησυχῶσιν. Εἰς τὰς ἑπτὰ, τίποτε ἀκόμη. Πρὸ ὀλίγου εἶχον καθῆσθαι εἰς τὴν τράπεζαν, διότι ἐν τῇ ἐπαύλει ἐγευματίζον εἰς τὰς ἑπτὰ, ὅτε ὁ θαλαμηπόλος ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου καὶ ἀνήγγειλε τὸν κ. Ἰούλιον Μοντιδύ.

— Ἀ! ὁποία εὐτυχία, ἐκραύγασεν ἡ βαρωνὶς, φθάνετε εἰς κατάλληλον ὥραν.

Ὁ κ. Μοντιδὺ ἐσφίγξει τὴν χεῖρα, ἣν ἡ μαρκησία τῷ ἔτεινεν, ἡσπασθη τὴν τῆς κ. Δάνζ, ἐκαλημέρισεν εἰκείως τὸν ἱατρίον, ὑπεκλήθη εὐσεβάστως πρὸ τοῦ στρατηγοῦ καὶ ἐχαιρέτισε τὸν τραπεζίτην, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζεν· ἔπειτα ἐκάθησεν εἰς τὴν θέσιν, ἥτις τὸν ἀνέμενεν.

Ὁ κ. Μοντιδὺ ἦτο νέος κομψός, ἀρκετὰ πλούσιος, ὠραίος, καὶ ἀγαθός.

— Τώρα, σὰς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἐξηγήσετε, πῶς συνέβη νὰ ἀργοπορήσετε ἐπὶ τρεῖς ὥρας, εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Ἠργησα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Παρατηρήσατέ με.

— Τῶνόντι, εἴθε ὀλίγον ὥρως.

— Ἡ ὥρότης αὕτη εἶνε ἡ δικαιολογία μου.

— Ἡσθενήσατε;

— Ὁχι.

— Τί σὰς συνέβη λοιπόν;

— Ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὴ ἔλθω οὔτε σήμερον, οὔτε αὔριον.

— Δὲν σὰς ἐννοοῦμεν, πρέπει νὰ ἐξηγηθῇτε.

— Μετὰ τὸ γεῦμα, διότι δὲν θέλω νὰ κόψω τὴν ὄρεξίν σας.

— Εἶνε λοιπόν πολὺ δραματικὸν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σὰς συνέβη;

— Ναί.

— Ἔστω· ἀλλ' ἐὰν ἡ δικαιολογία σας δὲν εἶνε ἀρκετή, θὰ εἴμεθα αὐστηρότεροι.

Ἐγευματίσαν μετ' εὐθυμίας καὶ ἐπανήλθον εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν.

— Ἀς ἀκούσωμεν τώρα, πῶς θὰ δικαιολογηθῇτε, εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Τί ὑποθέτετε, ὅτι μὲ ἔκαμε νὰ ἀργοπορήσω;

— Ὅτι τὸ ἐλησμονήσατε, εἶπεν ἡ βαρωνίς.

— Τοῦτο δὲν εἶνε πιθανόν.

— Ὅτι σὰς συνέβη κατὰ ἔκτακτον.

— Τῷ ὄντι.

— Ἐμπρός, σὰς ἀκούομεν.

— Εἶδετέ ποτε ἄνθρωπον νὰ κρημνίζεται ἐκ τοῦ τετάρτου ὁρόφου;

— Εὐτυχῶς οὐδέποτε.

— Λοιπὸν ἐγὼ εἶδον τοιοῦτόν τι σήμερον.

— Ποῦ;

— Εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀγίου Ὁνωρίου.

— Ἀ! Θεέ μου! ἄνδρα ἢ γυναῖκα;

— Γυναῖκα.

— Νέαν;

— Εἰκοσαετίδα.

— Τὸ δυστυχὲς πλάσμα! Ἦτο τυχαῖον ἢ αὐτοκτονία;

— Αὐτοκτονία.

— Ἐπεσε πλησίον σας;

— Ἐν βῆμα πρὸ τῶν ποδῶν μου.

— Εἶνε φοβερόν!

— Ἐφρονεύθη;

— Πάραυτα.

— Καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν ἐρίφθη ἐκ τοῦ παραθύρου;

— Ἀγνοῶ. Διαφοροτρόπως ἐσχολίαζον τὴν αἰτίαν, ἀλλ' οὐδεμίαν ἔδωκα προσοχὴν εἰς τὰ σχόλιά των.

— Ὅτε ἤρχεσθε, συνέβη τοῦτο;

— Ὁχι. Ἐπέστρεφον εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἵνα παραλάβω τὸν ἵππον καὶ ἔλθω ἐδῶ. Ἦμην μέ τινα φίλον μου. Ἐβα-

δίζομεν ταχέως. Αἶφνης πρᾶγμα τι πίπτει πρὸ ἡμῶν· μετὰ μεγάλου θορύβου καὶ σπαρακτικῆς φωνῆς. Ἦτο μίαν γυνή. Συνεμαζεύθησαν περὶ αὐτήν, ἐν ᾧ ἐγὼ, συγκινηθεὶς, ἐστηρίχθην ἐπὶ τοῦ τοίχου, διὰ νὰ μὴ πέσω, καὶ ἀπέστρεψα τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ μὴ βλέπω τίποτε. Μὲ εἶχε καταλάβῃ τρόμος νευρικός.

— Καὶ ὁ φίλος σας;

— Ἀ! ὁ φίλος μου ἦτο ἐντελῶς ἡρεμὸς.

— Πῶς ἡρεμὸς; Ὅτι εἶδε δὲν τὸν συνεκίνησεν;

— Ποσῶς.

— Δὲν εἶνε δυνατόν.

— Εἶνε ὅπως σὰς τὸ λέγω. Ἐτσι εἶνε κηωμένος, τίποτε δὲν τὸν συγκινεῖ. Ἐν ᾧ ἄλλοι μὲν ἐφρευγον, ἄλλοι δὲ προσέτρεχον περιέργοι, ἀλλ' ἀνωφελεῖς, αἱ δὲ γυναῖκες ἐκρυφαζόν καὶ ἐγὼ ἐπινόον ποτήριον ὕδατος, ἵνα συνέλθω, ἐκεῖνος ἐκυψεν, ἀνήγειρα τὸ πτώμα, τὸ ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ τὸ ἀπέθηκεν ἡσύχως εἰς τι κατὰσκημα. Ἐπειτα μὲ συνήντησε καὶ ὡς νὰ μὴ εἶχε συμβῇ τίποτε, ἐξηκολούθησε τὴν ἱστορίαν τὴν ὁποίαν μοὶ διηγείτε, ὅτε τὸ συμβᾶν ἔλαβε χώραν. Δὲν εἶχε μάλιστα ἀλλάξῃ οὔτε χρῶμα.

— Ὑπάρχουσι τοιοῦτοι ἄνθρωποι!

— Ὑπάρχει μόνος εἰς καὶ οὗτος εἶνε ὁ φίλος μου.

— Καὶ τὸν ὀνομάζετε φίλον σας;

— Διατί ὄχι.

— Ἀλλ' εἶνε ἀνάξιος φιλίας.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχει καρδίαν.

— Ποίαν ἡλικίαν ἔχει;

— Τὴν ἰδικήν μου.

— Εἶνε δῆμιος.

— Δὲν πιστεύω.

— Τί τῷ εἶπετε σεῖς;

— Τίποτε. Τὸν εἶδον ἐπίσης ἡρεμὸν καὶ εἰς ἄλλας περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας ὅλοι συνεκινήθησαν.

— Εἶνε φύσις φοβερά.

— Καὶ εἶνε εἴκοσι δύο ἐτῶν;

— Ναί.

— Εἶνε ἀδύνατον.

— Ἐπανήλθον εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὅπου προεγευματίσε μὲ τὴν μεγαλειτέραν ὄρεξιν.

— Εἶνε φαρμασόνος.

— Ὁ Ἰούλιος ἤρχισε νὰ γελά.

— Δὲν εἶνε ὅμως ἀπόδειξις γενεαότητος, εἶπεν ὁ κύριος Σκινθρέν.

— Εἶνε ἀναισθησία, διὰ τὴν ὁποίαν ἐγὼ, καίτοι ἱατρός, θὰ ἤμην ἀνίκανος, εἶπεν ὁ κύριος Κλαύδιος.

— Σὰς βεβαιῶ, ὅτι θὰ εὐρίσκετο μέσον νὰ συγκινηθῇ ὁ ἀναισθητὸς οὗτος, προσέθηκεν ὁ τραπεζίτης, ὅστις ὠμίλει, ὡς ἄνθρωπος νομίζων, ὅτι ὑπάρχει χρυσὸς εἰς τοὺς λόγους του.

— Ὑπάρχουσι συγκινήσεις, τὰς ὁποίας οὐδεὶς δύναται νὰ ἀποφύγῃ, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Δάνζ. Ὁ φίλος σας σὰς ἐξαπατά, ὑποκρίνεται τὸν ἀπαθῆ.

— Ἰσως, ὑπέλαθεν ὁ Ἰούλιος, ἀλλὰ τότε παίζει καλὰ τὸ μέρος του.

— Θὰ ἐσταγηνάτιζον νὰ τὸν συγκινήσω.

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Εἶνε πλούσιος; ἠρώτησεν ὁ τραπεζίτης.

— Ὅχι.
 — Ἐμονομάχησεν ; εἶπεν ὁ στρατιωτικός.
 — Οὐτε.
 — Ἠγάπησεν ; ἠρώτησεν ἡ νεαρά γυνή.
 — Οὐδέποτε.
 — Εἶνε παιδί, ὑπέλαθεν ὁ τραπεζίτης· ἐντὸς δύο ὥρων δύναμαι νὰ τὸν θέσω ἐκτὸς ἐαυτοῦ.
 — Καὶ ἐγὼ ἐντὸς πέντε λεπτῶν νὰ τὸν συγκινήσω.
 — Καὶ ἐγὼ μὲ δύο λέξεις δύναμαι νὰ τὸν κάμω νὰ κλαύσῃ.
 — Ἐ, λοιπόν, εἶπεν ὁ Ἰούλιος, δυνάμεθα νὰ κάμωμεν τὸ ἐξῆς· ἐὰν ἡ κυρία μαρκησία τὸ ἐπιτρέπῃ, θὰ τῷ γράψω νὰ ἔλθῃ, διὰ νὰ κυνηγήσῃ μαζί μας.
 — Σὰς τὸ ἐπιτρέπω. Καὶ εἰπετα ;
 — Ἐκαστος θὰ κάμῃ μίαν ἀπόπειραν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἂν ἡ καρδιά του πάλλῃ ἐπὶ στιγμὴν, χάσω τὸ στοίχημα. Συμφωνεῖτε ;
 — Δὲν θὰ τὸν προειδοποιήσετε.
 — Ὅχι.
 — Ἐκαστος θὰ δοκιμάσῃ, ὅπως θέλει.
 — Ἐννοεῖται.
 — Ἀλλὰ θὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν ;
 — Τίποτε δὲν τὸν ἐμποδίζει, αὐριον θὰ εἶνε ἐδῶ.
 Ὁ Ἰούλιος ἔλαβε τὸν κάλαμον καὶ ἔγραψε παραχρῆμα εἰς τὸν φίλον του. Ἐνεχείρησε τὴν ἐπιστολὴν εἰς ὑπηρέτην, ἐπιφορτισμένον νὰ τὴν φέρῃ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν, ἵνα ὁ ἰδιότροπος οὗτος νέος δυνήθῃ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν τὴν μεσημβριαν τῆς ἐπομένης.
 Διῆλθον τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἐσπερίδος ἐρωτῶντες τὸν Ἰούλιον περὶ τοῦ παραδόξου τούτου προσώπου :
 — Εἶνε ὠραίος ; Εἶνε κοντός ; Εἶνε ὑψηλός ; Εἶνε μελαγχροινός ; Εἶνε ξανθός ; Εἶνε ὠχρός ;
 Ἐρωτήσεις, εἰς αἷς ὁ Ἰούλιος ἠρκεῖτο νὰ ἀπαντᾷ.
 — Δὲν θέλω νὰ εἶπω τίποτε, θὰ ἴδητε.
 Τὴν ἐπομένην περὶ τὴν μεσημβριαν πάντες εἶχον συναθροισθῇ ἐν τῇ αἰθούσῃ, μετὰ περιεργείας ἀναμένοντες, ὅτε ὑπηρέτης ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἀνήγγειλε τὸν κ. ἱππότην Διλό. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὑπῆρχον ἀκόμη ἱππῶται.
 Πάντες ἐστράφησαν πρὸς τὴν θύραν, δι' ἧς εἰσῆλθε νέος μετρίου ἀναστήματος, μειδιῶν καὶ μὲ βλέμμα πλήρες ἡδύτητος. Μικροὶ πόδες, ὠραίαι χεῖρες, χρῶμα ξανθόν, ἐνδυμασία κομψή καθίστων τὸν ἱππότην ἐκ πρώτης ὄψεως λίαν συμπαθῇ.
 — Ἐπιτρέψατέ μοι, μαρκησία, εἶπεν ὁ κ. Ἰούλιος, νὰ σὰς παρουσιάσω ἕνα τῶν καλλιτέρων φίλων μου, τὸν κ. ἱππότην Διλό, ὅστις θὰ σὰς βεβαιώσῃ, ὅτι ἡ χθεσινὴ βραδυτὴς ὑπῆρξεν ὅλως ἀνεξάρτητος τῆς θελήσεώς μου.
 — Ἀληθῶς, κυρία, εἶπεν ὁ ἱππότης, ὁ Ἰούλιος εἶνε ἄξιος πάσης ἐπεικειᾶς διὰ χθεσινὴν ἀρχοπορίαν του.
 Ἡ μαρκησία ἔκαμε σημεῖον εἰς τὸν ἱππότην νὰ καθήσῃ, ὅπερ αὐτὸς ἔπραξε μετὰ τελείας ἐπιτηδειότητος.
 Ἡ κ. Δάνζ δὲν ἐσήκωνε τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς ἐπ' αὐτὸν του.
 Ὡς πρὸς τὸν ἱππότην, δὲν ὑπόπτευε τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἐκίνησε.
 — Ὁ κ. Ἰούλιος, ἐπανελάθεν ἡ μαρκησία, μὰς διηγήθη τὸ συμβάν, εἰς τὸ ὅποιον μετ' αὐτοῦ παρευρίθητε, καὶ εἴμεθα περίεργοι νὰ μάθωμεν τὸ τέλος.

— Τὸ ἀγνοῶ ὀλοτελῶς, κυρία· ἀλλὰ δὲν θὰ εἶνε ἀξιοπερίεργον, ἀφοῦ ἡ νεῖνις ἀπέθανεν.
 — Ὁ κ. Ἰούλιος μὰς εἶπεν, ὅτι ἐξ ὅλων μόνος σεις ἔσχετε τὸ θαρρὸς νὰ τὴν περιποιηθῆτε. Ἀληθεύει, ὅτι εἶχε τὸ κρανίον τεθραυσμένον ;
 — Καθ' ὁλοκληρίαν ἀνοικτὸν καὶ ὁ μυελὸς ἔρρεεν, ὅπως τὸ ὕδωρ ἀπὸ ἀγγεῖον, ἀπήντησεν ὁ κ. Διλό μὲ τὸν φυσικώτερον τόνον.
 — Συγχωρήσατέ με, εἶπεν ἡ μαρκησία, ὡριώσα χωρίς νὰ τὸ θέλῃ, πρὸς τῆς ἡρέμου ταύτης συγκρίσεως, συγχωρήσατέ μοι, ἐὰν ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς σας ἑμιλῶ περὶ τοῦ γεγονότος τούτου· ἀλλ' ἀπὸ χθὲς περὶ οὐδενὸς ἄλλου γίνεται λόγος ἐνταῦθα ἢ περὶ τῆς ψυχραιμίας, τὴν ὅποιαν διετηρήσατε καὶ ἡ ὅποια δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν ἡλικίαν σας.
 — Ἀληθῶς, κυρία, ἔχω ἀρκετὴν ψυχραιμίαν.
 — Ἀλλ' ὁ ἀληθὴς λόγος, ἐνεκα τοῦ ὁποίου εἰσθε ἐδῶ, κύριε, εἶνε ἡ ἀγάπη πάντων ἡμῶν πρὸς τὸν κύριον Μοντιδύ, ὅστις μὰς ἀγαπᾷ καὶ τοῦ ὁποίου οἱ φίλοι εἶνε ἰδικοὶ μας.
 — Σὰς εἶμαι εὐγνώμων, κυρία.
 Ὁ κ. Ἰούλιος ἐπαρουσίασε τὸν φίλον του εἰς τὰ ἄλλα πρόσωπα, τὰ ὅποια εὐρίσκοντο ἐκεῖ, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ὁ κ. Διλό κατέστη οἰκεῖος μετὰ τῶν ὄλων.
 Ἡ ἡμέρα ἦτο ὠραία. Ἐξῆλθον, ἵνα περιπατήσωσιν εἰς τὰς δεινδροφυτείας.
 Τὸ κυνήγιον ἐπρόκειτο νὰ γείνῃ τὴν ἐπομένην.
 Κατὰ τὸν περίπατον ἀφῆκον τὸν κ. Διλό νὰ συνδιαλέγεται μετὰ τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ στρατηγοῦ.
 Ὁ τραπεζίτης καὶ ἡ κ. Δάνζ λαβόντες τὴν μαρκησίαν καὶ τὸν Ἰούλιον κατὰ μέρος, τοῖς ἔλεγον·
 — Πρόκειται περὶ στοιχήματος, ὅλα τὰ μέσα ἐπιτρέπονται.
 — Ὅλα.
 — Μὲ ἕνα ὄρον, προσέθηκεν ἡ μαρκησία, ἀφ' οὗ γείνωσιν αἱ δοκιμασίαι, τὰς ὑποίας ὁ κύριος Διλό θὰ ὑπομείνῃ ἢ ὅχι, θὰ εἴπωμεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀλήθειαν καὶ θὰ τῷ δώσωμεν τὰς ἀναγκαίαις ἐξηγήσεις.
 — Βεβαιότατα.
 — Τὸν ἐφαντάζεσθε ὅπως εἶνε, μαρκησία ;
 — Ὅχι.
 — Καὶ ἐπιμένετε πάντοτε εἰς τὸ στοίχημα, Ἰούλιε ;
 — Τὸ διπλασιάζω, μάλιστα ἂν θέλετε.
 Ἡ μαρκησία, ὁ Ἰούλιος καὶ τὰ τρία ἄλλα πρόσωπα συνήντησαν τὸν ἱππότην καὶ τὸν ἱατρόν.
 Ἡ κ. Δάνζ ἠρώτησεν ἐλευθέρως.
 — Περὶ τίνος ὁμιλεῖτε, ἱατρέ, μετὰ τοῦ κ. ἱππότη ;
 — Περὶ ψυχῆς, ἀπεκρίθη ὁ κ. Διλό.
 — Πιστεύετε εἰς αὐτήν, κύριε ;
 — Ναί, κυρία, καὶ προπάντων, ὅταν βλέπω ἄτομον, τοῦ ὁποίου ἡ καλλονὴ θὰ ἦτο μηδέν, ἐὰν ἡ ψυχὴ δὲν ἐπὶ αὐτοῦ ὡς ἄρωμα.
 — Ἰδοὺ ποίησις, μὰ τὴν ἀλήθειαν.
 — Ἰδέα ἀπλῶς.
 — Καὶ χωρίς ἄλλο, κύριε ἱππῶτα, ὑπάρχει καὶ ψυχὴ, ἥτις ἐμπνέει περισσότερον ἢ αἱ ἄλλαι.
 — Ἀπατάσθε, κυρία.
 — Δὲν ἠγαπήσατε καμμίαν φορὰν ;
 Ὁ ἱππότης παρετήρησε τὴν κ. Δάνζ χωρίς νὰ ἀπαντήσῃ,

— Διατί με βλέπετε με αὐτὸν τὸν τρόπον ;

— Ἡ ἐρώτησίς σας με ἐκπλήττει.

— Διατί ;

— Διότι με ἐρωτᾶτε περὶ πράγματος ἐμπιστευτικοῦ εἰς τὸ ὅποιον ἐὰν ἀπήντων, θὰ ικανοποιουν τὴν περιέργειαν καὶ ὄχι τὸ ἐνδιαφέρον σας, ἅρ' οὐ πρὸ ὀλίγων μόνον λεπτῶν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίζω.

Ἡ κ. Δάνζ ἠρυθρίασεν ὀλίγον.

— Πῶς, ἐπανελάθε, διατί ἐξεπλάγχτε με τὴν ἐρώτησίν μου ;

— Πῶς ἠθέλετε νὰ μὴ ἐκπλαγῶ, κυρία ;

— Ἐνόμιζον, ὅτι τίποτε δὲν δύναται νὰ σᾶς ἐπηρεάσῃ ;

— Πῶς τὸ γνωρίζετε ;

— Τὸ ὑπέθετον μετὰ τὸ χθεσινὸν συμβάν, κατὰ τὸ ὅποιον ἐδείξατε τόσῃ ἀπάθειαν.

— Καὶ τί τὸ παράδοξον εἰς τὴν ἀπάθειαν ταύτην ;

— Εἶνε ἐν τούτοις λίαν συγκινητικόν, ὅταν βλέπῃ τις νεαρὰν γυναῖκα νὰ θραύῃ τὸ κρανίον τῆς ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

— Πρὸ δυστυχήματος, συμβάντος εἰς ἄτομον, τὸ ὅποιον δὲν γνωρίζομεν, ἢ θὰ συγκινηθῶμεν, ὅπερ εἶνε ἀνωφελές καὶ κοινόν, ἢ θὰ παρὰσχῶμεν βοήθειαν, ὅπερ εἶνε φιλάνθρωπον καὶ ὠφέλιμον. Ἀνήγειρα τὴν γυναῖκα ἐκείνην καὶ τὴν ἀπεμάκρυνα ἀπὸ τῆς ἀνοήτου περιεργείας τῶν διαβητῶν. Νομίζω ὅτι ἔκαμα τὸ καλὸν μου. Τώρα, ἔπρεπε νὰ χύσω δάκρυα, διότι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἠθέλησε νὰ ριφθῇ ἐκ τοῦ παραθύρου, ἐνῷ ὀλίγον ἐλείψε νὰ με φονεύσῃ πίπτουσα ; Θὰ ἦτο γελοῖον. Ἐὰν ἐρίφη ἐκ τοῦ παραθύρου, ἀπόδειξις ὅτι ὁ θάνατος ἦτο εὐτυχία δι' αὐτήν. Ἀπέθανεν, ἄρα εἶνε εὐτυχής. Ἡ φιλάνθρωπία μοι ἐπιτάσσει νὰ χαίρω. Χαρκτηρῶ ἐν τῷ κόσμῳ τὴν συνήθειαν τοῦ νὰ συγκινώμεθα περισσότερον διὰ γεγονὸς φυσικόν ἢ διὰ γεγονὸς ἠθικόν. Ὅσῃ τετραυσιμένα, πρόσωπον καθημαγμένον, συγκινούσιν ἐκείνους, οἵτινες θὰ ἐγέλων διὰ σπουδαίαν ψυχικὴν θλίψιν. Δὲν εἶμαι ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ἰδοὺ τὸ πᾶν.

— Εἴσθε κύριος τοῦ ἑαυτοῦ σας, ἀλλὰ σᾶς οἰκτείρω.

— Διατί, κυρία ;

— Διότι εἴσθε ἐγωιστής.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τί εἶνε ἐγωιστής.

— Ὅν ἀναίσθητον εἰς πάσῃ ξένῃ θλίψιν, ὃν, τὸ ὅποιον μόνον περὶ ἑαυτοῦ φροντίζει.

— Ἰδοὺ εἰς ἀπὸ τοὺς χιλίους ὀρισμούς, τοὺς ὁποίους διδύσιν εἰς τὸ ἐλάττωμα τοῦτο. Διότι ὁ κόσμος ἀποκαλεῖ τὸν ἐγωισμὸν ἐλάττωμα.

— Καὶ ἔχει δίκαιον.

— Ἐ, καλὰ, κυρία, παραδέχομαι τὸν ὀρισμὸν τοῦτον καὶ ὅτι εἶμαι ἐγωιστής. Εἰς ποῖον τὸ ἐλάττωμα τοῦτο κάμνει κακόν ;

— Εἰς πάντας, τοὺς ὁποίους θὰ ἡγαπάτε, θὰ ἐβοηθεῖτε, καὶ περὶ τῶν ὁποίων τώρα δὲν φροντίζετε.

— Ποῖαι εἶνε οὗτοι ; Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ τοὺς ὀνομάσετε.

— Δὲν τοὺς γνωρίζω, εἶνε ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρος.

— Πιστεύετε, ὅτι ἡ ἀνθρωπότης φροντίζει δι' ἐμὲ περισσότερον ἢ ὅσον ἐγὼ δι' αὐτήν ;

— Δὲν θὰ τὸ ἠξίσετε, ὁμολογήσατέ το.

— Λοιπὸν ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἐνδιαφέρεται δι' ἐμέ. Ποῖος

ἄνθρωπος εἶνε εὐτυχέστερος ἀπὸ ἐκείνον, διὰ τὸν ὅποιον κανεῖς δὲν φροντίζει ;

— Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ὁποίου πάντες θὰ ἐνδιεφέροντο.

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν ὑπάρχει καὶ ἐὰν ὑπῆρχε, θὰ ἦτο ὁ εὐτυχέστατος πάντων τῶν θνητῶν. Ἐκαστος ἐπιθυμεῖ τὴν εὐτυχίαν συμφώνως μετὰ τὴν ἰδίαν του φαντασίαν καὶ ἐπειδὴ ἡ εὐτυχία εἶνε πρᾶγμα ἀτομικόν, πρέπει νὰ ἀφήσωμεν ἕκαστον νὰ τὴν ἐννοήσῃ καὶ νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ, ὅπως θέλει.

— Ἀλλ' ἵνα τὴν ἐφαρμόσῃ ἔχει ἀνάγκη τῆς βοηθείας ἐνὸς ἢ πολλῶν καὶ ἂν ἡ βοήθεια αὕτη δὲν ὑπάρχῃ ὁ ἄνθρωπος θὰ εἶνε δυστυχής.

— Βεβαίως, διότι θὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους συνδρομήν, ἡ ὁποία θὰ εἶνε ἀντίθετος εἰς τὰ συμφέροντα τὰ πάθη, τὰς ἐξέεις, τὰ σχέδια των. Ἐπειτα, μεταξὺ μας, ὁ ἄνθρωπος ὁ ἔχων ἀνάγκη τῶν ἄλλων, ἵνα εἶνε εὐτυχής, εἶνε μωρός. Ὁ θαυμασιὸς τοῦ ἀνθρώπου ὀργανισμὸς περιέχει πᾶν ὅ,τι τὸ ἀναγκασιὺν εἰς αὐτὸν δι' ὁλόκληρον τὴν ζωὴν. Ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεώς του νὰ προσδιορίσῃ τὰς ἐπιθυμίας του ἀντὶ νὰ ἐπεκτείνῃ τὰ ὅρια τῆς φιλοδοξίας. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἐγωισμὸν, αὗτος ὑπάρχει πανταῦ, πιστεύσατέ το, κυρία. Τὰ ἀγνόητα αἰσθήματα στηρίζονται ἐπ' αὐτοῦ, τὰ μεγαλύνει, τὰ πάθη δύο ἀτόμων πρὸς ἄλληλα δὲν εἶνε παρὰ ἡ ἀνάγκη τῶν δύο ἐγωισμῶν των, τεθειμένων ἐν ἐπαφῇ. Ἐν τῇ ἐνώσει δύο προσώπων, εἴτε διὰ τοῦ γάμου εἴτε διὰ τοῦ ἔρωτος, τί ἐνυπάρχει ; Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει κοινωνία συμφερόντων, θέσεως, περικοπῆς, ἐν τῇ δευτέρῃ, ἡ ἀνάγκη στοργῆς συντελεσμένης εἰς ἀπόκτησιν τοιαύτης εὐτυχίας, ὁποῖαν τὴν ὀνειρεύμεθα. Οἷος ἐγωισμὸς ἐν τῷ ἔρωτι, ὅστις κατ' ἀρχὰς φαίνεται ἡ ἐναργέστερά ἀπόδειξις πασῶν τῶν γενναιοτήτων τῆς ψυχῆς ! Ὁ ἀνὴρ ἀνήκει ὁλόκληρος εἰς τὴν γυναῖκα, ἡ γυνὴ ὁλόκληρος εἰς τὸν ἀνδρα. Δίδουσι λόγον τῶν πράξεων των λέξιν πρὸς λέξιν, λεπτὸν πρὸς λεπτόν. Ἀς εἴπωσιν εἰς τὸν καλλίτερον ἀνδρα. « Ὁ μόνος σας φίλος θὰ ἀποθάνῃ, ἀλλὰ θὰ ζήσῃ, ἐὰν παραχωρήσετε εἰς αὐτόν, μίαν ἡμέραν μόνον τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποῖαν ἀγαπάτε. » Τί θὰ κάμῃ οὗτος ; θὰ ἀφήσῃ τὸν φίλον του νὰ ἀποθάνῃ. Εἴπετε εἰς τὴν καλλιτέραν γυναῖκα : « Ὁ ἀνὴρ, ὃν ἀγαπάτε, ἔχει στιγμὴν πάθους μοιραίου δι' ἄλλην γυναῖκα, θὰ ἀποθάνῃ, ἐὰν δὲν ὑποκύψῃ εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἔχει ἀνάγκη τῆς συγκαταθέσεώς σας. » Τί θὰ ἀπαντήσῃ ἡ ἐρώσα αὕτη γυνή ; « Προτιμῶ νὰ τὸν ἴδω νεκρὸν ἢ εἰς τὰς ἀγκαλὰς ἄλλης. » Γνωρίζετε, ποῖα διαφορά ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ ἐγωισμοῦ ; Ὁ ἐγωισμὸς εἶνε ἔρως εἰς ἐν καὶ ὁ ἔρως ἐγωισμὸς εἰς δύο.

— Κατωρθώσατε λοιπὸν νὰ τεθῇτε ὑπεράνω τῶν ἀνθρωπίνων τούτων παραλογισμῶν ;

— Ναί, κυρία.

— Δὲν ἀγαπάτε τίποτε ;

— Τίποτε.

— Οὔτε τὸν ἑαυτὸν σας ;

— Οὔτε.

— Ἀποθάνετε τότε !

— Δὲν ἔχω καθόλου τοιαύτην ἐπιθυμίαν.

— Διατί ;

— Διότι εἶμαι εὐτυχής.

[Ἐπεται συνέχεια]

Κ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ